

Νά πῶς ἔγινα μοναχός! (Μοναχὸς Παΐσιος Καρεώτης Μοναχός)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Ορθόδοξη πίστη](#)

«Δι' εὐχῶν τῶν Ἁγίων πατέρων ἡμῶν... ἐλέησον ἡμᾶς», εἶπε ὁ ἱερεὺς καὶ τελείωσε ἡ Κυριακάτικη Θεία Λειτουργία. Προσκυνήσαμε τὶς εἰκόνες, πήραμε ἀντίδωρο καὶ βγήκαμε στὴν αὐλὴ τῆς Μονῆς, περιμένοντας νὰ κτυπήσει ἡ καμπάνα γιὰ τὴν Τράπεζα.

Ἦμασταν ἀρκετοὶ ἐπισκέπτες στὴ Μονὴ παρ' ὅλο πὺ ἦταν ἀρχὴ ἀνοίξεως. Ὁ καιρὸς εἶχε μιὰ ἐλαφρῖα ψυχρὰ καὶ ἕναν πλούσιο ἥλιο. Μοῦ ἄρεσε νὰ βλέπω μέσα στὴν πρωινὴ δροσιὰ τὴ θάλασσα στὰ πόδια μου καὶ πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου, τὸν γηραιὸ Ἄθωνα, πὺ μὲ τὶς βαθεῖες καὶ ἀπάτητες χαράδρες του κατέβαινε μέχρι τὸ

μοναστήρι, για να λειτουργηθῆ κι αυτός.

Κοίταξα γύρω μου και προτίμησα μιά θέση δίπλα σ' ένα γηραιό μοναχό, που καθόταν κάτω ἀπὸ τὸν ἀνοιξιάτικο ἥλιο περιμένοντας τὴν ὥρα τῆς Τραπέζης. Ὅλα ἐδῶ ἔχουν τὸν δικό τους χρόνο.

Κάθησα σιωπηλός, προσεκτικά, για να μὴν ταραξῶ τὴν ἡσυχία τοῦ παπποῦ, πὺ μὲ κλειστὰ τὰ μάτια κάτι σιγανομουρμούριζε. Βυθίστηκα καὶ ἐγὼ στὶς σκέψεις μου, για τὰ ὠραῖα πὺ μᾶς χαρίζει ἡ κυρία Θεοτόκος μέσα στὸ Περιβόλι της. Μοῦ ἦταν ὅμως πρόκληση τὸ παρατεινόμενο ψαλμομουρμητητὸ τοῦ παπποῦ. Ἔστησα αὐτὶ λοιπὸν καὶ σιγά-σιγά μπῆκα καὶ ἐγὼ στὸν ἐπαναλαμβανόμενο ρυθμὸ του. «Ἄγιω Πνεύματι, πᾶσα ἡ κτίσις καινουργεῖται, παλινδρομοῦσα εἰς τὸ πρῶτον...». Ἦταν ὁ πρῶτος ἦχος καὶ ἡ «βελόνα» εἶχε «κολήσει» στοὺς Ἀναβαθμούς. Ὁραῖο «κόλημα», σκέφθηκα.

Τὸ σιγόψαλλα καὶ ἐγὼ μερικὲς φορές. Γύρισε τότε ὁ παπποὺς καὶ μὲ κύταξε. Χαμογέλασε καὶ μὲ ρώτησε: – Ἀπὸ ποῦ εἶσαι ἐσύ;

– Ἀπὸ τὶς Καρυές, Γέροντα.

– Πάτερ μου, εἶναι τιμὴ για μᾶς πὺ μᾶς ἔφερε ἡ Κυρὰ ἡ Παναγιὰ στὸ Περιβόλι της, καὶ μᾶς τὰ χαρίζει ὅλα ἀπλόχερα. Νὰ προσέχουμε νὰ μὴ τὴν στενοχωροῦμε, καὶ ἐσεῖς οἱ μικρότεροι μὲ τὶς ἀταξίες σας, καὶ ἐμεῖς οἱ γεροντότεροι μὲ τὴν ξεροκεφαλιά μας. Ἔχεις χρόνια μοναχός;

– Τί νὰ σᾶς πῶ Γέροντα, δὲν τὰ μετράω, ἄκουσα, καλὴ ὥρα, ἕναν ἄλλον παλαιὸ μοναχό, ὅτι ὁ Θεὸς δὲν τὰ μετράει τὰ χρόνια τοῦ μοναχοῦ, παρὰ μόνον τὰ ζυγίζει, καὶ ἔτσι ἔκοψα τὸ μέτρημα καὶ φροντίζω νὰ παίρνω βάρος.

Χαμογέλασε ὁ Γέροντας.

– Σοφὸς ὁ λόγος πὺ ἄκουσες. Θέλεις ν' ἀκούσης καὶ ἀπὸ ἐμένα κάτι για τὴν σοφία τῆς Παναγίας μας; Πῶς μὲ ἔφερε ἐδῶ στὸ Περιβόλι της;

– Ἄν θέλω λέει. Διψάω για ν' ἀκούσω, ἀπάντησα, αὐξάνοντας τὴν προσοχή μου.

– Ἡ καταγωγή μου εἶναι ἀπὸ τὸ Ἄργος Ὀρεστικὸν -ἄρχισε ὁ παππούς- καὶ ἔγινα μοναχὸς στὰ 22 μου χρόνια. Ὑπηρετοῦσα τότε, παιδί μου, στὴν Μ.Ο.Μ.Α., ἂν τὴν ξέρης; Ἦταν μιά τεχνικὴ ὑπηρεσία τοῦ στρατοῦ, στὴν ὁποία δούλευαν καὶ πολῖτες. Ἐγὼ ἤμουν ὁδηγός. Βέβαια, ἡ ζωὴ μου δὲν εἶχε καμμία σχέση με τὴν Ἐκκλησία. Καταλαβαίνεις, μιά ζωὴ κοσμικὴ, καφενεῖα, σφαιριστήρια, γλέντια καὶ ὅλα τὰ συνακόλουθα.

Μία μέρα, λοιπὸν, ὁδηγώντας τὸ φορτηγὸ μὲ γεμάτο φορτίο, κατέβαινα ἀπὸ τὸ

Ἄργος Ὀρεστικὸν καὶ εἶχα στὸ δεξί μου χέρι τὸν γκρεμό. Ἦμουν μόνος, χωρὶς συνοδηγό. Καθὼς ἦταν κατηφόρα μὲ στροφές, θέλησα νὰ μειώσω τὴν ταχύτητα γιὰ νὰ ἐλέγχω τὸ ὄχημα. Πατώντας τὰ φρένα, βλέπω ὅτι δὲν λειτουργοῦσαν. Μὲ ἔπιασε πανικός. Προσπαθοῦσα, ἀλλὰ τίποτε. Προχώρησα μερικὲς στροφές τοῦ βουνοῦ, προσπαθώντας νὰ μειώσω τὴν ταχύτητα, ἀλλὰ εἰς μάτην. Ἡ ταχύτητα αὐξανόταν. Ὁ δρόμος ἦταν χωματένιος, εἶχε λακκούβες, πέτρες ἀπ' τὸ βουνό. Σὲ μιά μεγάλη λακκούβα, ποὺ δὲν μπόρεσα νὰ ἀποφύγω, ἔγινε αὐτὸ ποὺ φοβόμουν. Χάνω τὸν ἔλεγχο τοῦ τιμονιοῦ καὶ στρέφεται τὸ φορτηγὸ πρὸς τὸν γκρεμό. Μὲ τὸ ποὺ βλέπω τὶς μπροστινὲς ρόδες στὸν ἀέρα, κλείνω μὲ τὰ χέρια τὰ μάτια μου, γιὰ νὰ μὴ δῶ τὸν θάνατό μου καὶ μὲ κραυγὴ ἀπελπισίας, φωνάζω: «Παναγία μου». Ἐκεῖ ποὺ εἶχα τὰ μάτια μου σφαλισμένα μὲ τὰ χέρια, πάτερ μου, πῶς συνέβη δὲν ξέρω, αἰσθάνομαι ἓνα τράνταγμα. Κατεβάζω τὰ χέρια μου καὶ τί λὲς ὅτι βλέπω; Βλέπω τὸ φορτηγὸ σταματημένο στὴν ἄλλη πλευρὰ τοῦ δρόμου μὲ κατεύθυνση πρὸς τὰ πάνω.

Ἔτρεμα ὀλόκληρος. Δὲν μπόρεσα νὰ τὸ συνειδητοποιήσω. Ἐκατσα λίγη ὥρα νὰ συνέλθω. Μὲ τὰ πολλά, ἔλεγξα τὸ φορτηγὸ καὶ ὅλα λειτουργοῦσαν μιά χαρά. Εἶπα τὸ γεγονός σὲ μερικοὺς συναδέλφους, ἄλλοι μοῦ εἶπαν «φοβερὸ πράγμα», ἄλλοι μισοκοροΐδευαν. Δὲν τὸ καλλιέργησα ὅμως μέσα μου περισσότερο, τὸ προσπέρασα.

Τὸ ἀπόγευμα συνάντησα ἓναν φίλο μου, ποὺ ἦταν πολὺ τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ δὲν τὸν ἔκανα συχνὰ παρέα, γιατί τὸν περνοῦσα γιὰ ψιλοχαζό. Δὲν πήγαινε σὲ καφενεῖα, οὔτε σὲ ἄλλα μέρη, ὅπως ὅλοι οἱ φίλοι μας. Τοῦ εἶπα τὸ γεγονός. Μεγάλη καὶ συγκινητικὴ, μοῦ λέει, ἡ ἱστορία σου. Νί' ἀνάψης ἓνα κερι, νὰ προσευχηθῆς καὶ νὰ εὐχαριστήσης τὸν Θεό. Μοῦ πρότεινε, πρὶν πᾶμε μαζὶ στὴν ἐκκλησία νὰ ἐπισκεφθοῦμε μίαν οἰκογένεια ποὺ εἶχε ἓνα αὐτιστικὸ, ἓνα καθυστερημένο παιδάκι, γιὰ νὰ δώσουμε μίαν παρηγοριά. Δέχθηκα καὶ πήγαμε. Φθάσαμε καὶ κτυπήσαμε τὴν πόρτα. Τὴν εἶχα ἀκουστὰ αὐτὴ τὴν φουκαριάρα τὴ μάνα μὲ τὸ παιδί. Ἔλα, ὅμως, ποὺ τὸ παιδάκι δὲν ἦταν καθυστερημένο. Μὲ τὸ ποὺ μπήκαμε στὸ σπίτι, πρῶτος ὁ φίλος καὶ ἐγὼ πίσω του, μόλις μὲ βλέπει τὸ παιδί, σηκώνεται καὶ ἄρχισε νὰ φωνάζει μὲ μίαν φωνὴ καθόλου παιδική, ἀλλὰ ἄγρια, βραχνή, μὲ βρυχηθμό.

- Φύγε ἐσύ. Ἐσὺ ἐκεῖ, φύγε ἀπὸ ἐδῶ. Ἐξαφανίσου. Φύγε ἐσὺ ποὺ κάνεις παρέα μὲ τὴν μαυροφόρα.

Ἐγὼ τάχασα. Δὲν καταλάβαινα τίποτε. Δὲν μποροῦσα νὰ καταλάβω, γιὰ ποιὸ λόγο ξαφνικὰ οἱ φωνές, καὶ γιὰ ποιά μαυροφόρα λέει. Στεκόμουν μὲ ἀπορία. Γιατί φωνάζει αὐτὸ τὸ μικρὸ ἔξαλλο;

Ἄρχισε τότε ὁ μικρὸς νὰ μοῦ πετάη ἀντικείμενα. Ὅ,τι ἔβρισκε μπροστά του. Μπήκε στὴ μέση ὁ φίλος μου καὶ φύγαμε βιαστικά. Ἐγὼ ἤμουν ἀμήχανος.

- Τί ἤρθαμε ἐδῶ, τοῦ λέω, καὶ μὲ βρίζει αὐτὸ τὸ μικρό; Ποῦ μὲ ξέρει καὶ γιὰ ποιά μαυροφόρα λέει;

Φύγαμε, λοιπόν, καὶ πήγαμε στὴν ἐκκλησία.

Ἄναψα τὸ κεριὶ μου, εἶπα ὅτι θυμόμουν ἀπὸ προσευχή, χαιρέτησα τὸν παπὰ καὶ κίνησα γιὰ τὸ σπίτι μου, γιατί εἶχε βραδυάσει. Μέσα μου, ὅμως ἀναλογιζόμουν: - Τί εἶναι ὅλα αὐτά; Γιὰ ποιά μαυροφόρα λέει; Ἔτσι προβληματισμένος καθὼς πλησίαζα σπίτι μου, ἀπὸ τὴν πλάγια μεριὰ πού ἦταν ὅλο τοῖχος, ἐνῶ ἦταν νύχτα προχωρημένη -ὕπλ' ὄψη ὅτι αὐτὰ ἔγιναν πρὶν τὴν κατοχή, πού δὲν ὑπῆρχαν οὔτε τηλεοράσεις, οὔτε στὰ χωριά κινηματογράφοι- πάνω σ' αὐτὸν τὸν τοῖχο, λοιπὸν ἀνοίγει ἕνα φῶς δυνατὸ καὶ βλέπω. Τί λὲς νὰ βλέπω; Βλέπω σὰν σὲ κινηματογράφο ἕνα φορτηγὸ νὰ κατεβαίνει ἀπὸ τὸ βουνό, τὸν ἑαυτό μου νὰ ὀδηγῆ, νὰ προσπαθῆ νὰ ἐλέγξῃ τὸ ὄχημα, αὐτὸ νὰ τρέχῃ, νὰ πέφτῃ στὴ λακκούβα, νὰ χάνω τὸν ἔλεγχο, νὰ στρέφεται τὸ φορτηγὸ πρὸς τὸν γκρεμό, νὰ κλείνω τὰ μάτια μου, φωνάζοντας «Παναγία μου»... καὶ ξαφνικά, στὸν οὐρανὸ ψηλά, πάνω ἀπὸ τὸν γκρεμό, βλέπω μιὰ πανύψηλη γυναίκα, μὲ μαῦρα ροῦχα, νὰ πιάνῃ τὸ φορτηγὸ στὸν ἀέρα, ὅπως πιάνουμε ἐμεῖς ἕνα σπιρτόκουτο, νὰ τὸ γυρνᾷ καὶ νὰ τὸ βάζῃ στὴν ἀντίθετη κατεύθυνση τοῦ δρόμου. Ἦταν, ἀδελφέ μου, ἡ Κυρά μας ἡ Παναγία. Τότε ἀναγνώρισα τὸ περιστατικὸ πού μοῦ συνέβη μὲ τὸ φορτηγό. Ἔπεσα κάτω ἀμέσως, συγκλονισμένος καὶ ἄρχισα νὰ κλαίω μὲ λυγμούς. Τότε κατάλαβα τὸ φοβερὸ πού μοῦ συνέβη.

Σηκώνομαι μετὰ ἀπὸ ὥρα, μὲ δάκρυα καὶ τρέχω καὶ τὸ λέω τοῦ παπᾶ. Τοῦ εἶπα τὰ πάντα, καὶ εἰδικὰ τὸ τελευταῖο, πού τὰ εἶδα ὅλα σὲ ταινία, καὶ εἰδικὰ γιὰ τὴν ψηλὴ καὶ ὁμορφὴ μαυροφόρα, πού σταμάτησε τὸ φορτηγὸ στὸν ἀέρα καὶ ἤμουν ἐγὼ μέσα. Συγκλονίσθηκε ὁ παπὰς ὅταν τ' ἄκουσε ὅλα. Μεγάλο θαῦμα, παιδί μου, νὰ εὐχαριστήσουμε καὶ νὰ δοξάσουμε τὸν Θεὸ καὶ τὴν Παναγία μας.

Τότε, πάτερ μου, συνειδητοποίησα μέσα μου, μοῦ ἤρθε κάτι σὰν φωτισμός, ὅτι δὲν εἶμαι γιὰ τὸν κόσμον αὐτόν. Τέτοιο θαῦμα μοῦ ἔκανε ἡ Παναγία μας καὶ ἐγὼ κάθομαι στὸν κόσμος; Ποῦ νὰ πάω, ὅμως; Μοῦ λέει, καλὴ ὥρα ὁ παπὰς, ἂν θὲς νὰ εὐχαρίστησης τὸν Θεὸ καὶ νὰ σώσης τὴν ψυχὴ σου, νὰ πᾶς στὸ Περιβόλι τῆς Παναγίας, σ' αὐτὴ πού σὲ ἔσωσε. Ἔτσι, ἀδελφέ μου, ἤρθα στὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ δοξάζω τὸν Θεὸ γιὰ τὴν πανάγαθη Πρόνοιά Του. Θὰ μπορούσα νὰ πῶ κι ἐγὼ, μαζί μὲ τὸν Ἀπόστολο Παῦλο, «οὐκ ἐγενόμην ἀπειθῆς τῇ οὐρανίῳ ὀπτασίᾳ» (Πράξ. 26, 19).

Μὲ συγκίνηση ἄκουσα τὴν ἱστορία τοῦ παπποῦ καὶ τὰ θαυμάσια τῆς Κυρᾶς μας τῆς Παναγίας. Θέλησα νὰ τὸν ρωτήσω γιὰ κάποιες ἀπορίες μου, ἀλλὰ ἀκούσθηκε ἡ καμπάνα τῆς Τραπεζῆς. Σηκωθήκαμε καὶ μαζί μὲ ὅλους τοὺς πατέρες μπήκαμε στὴν Τράπεζα. Τὸν ἀναγνώστη δὲν τὸν πολυπρόσεχα, γιατί ἔφερνα στὸ νοῦ μου ὅλο τὸ γεγονός πού ἄκουσα καὶ μὲ εἶχε συγκλονίσει. Κρυφὰ λοξοκύταγα τὴν γαλήνια μορφή τοῦ παπποῦ. Περίμενα νὰ γίνῃ προσευχή, νὰ βγοῦμε καὶ νὰ ξανασυναντήσω τὸν Γέροντα. Τουλάχιστον νὰ μάθω τὸ ὄνομά του. Μιλάγαμε τόση ὥρα καὶ δὲν ἤξερα πῶς τὸν λένε. Κτύπησε τὸ κουδούνι ὃ ἡγούμενος, κάναμε προσευχή καὶ ἀρχίσαμε νὰ βγαίνουμε. Ὁ παπποὺς βγῆκε ἀπὸ τοὺς πρώτους. Μέχρι νὰ βγῶ εἶχε ἐξαφανισθεῖ. Χρόνο δὲν εἶχα νὰ τὸν ψάξω, γιατί τὸ караβάκι ἔφευγε. Ἔτσι, πῆρα τὸν ντορβά μου καὶ κίνησα γιὰ τὴν παραλία, εὐχαριστώντας μέσα μου τὸν κτίτορα, τὸ Βασιλόπουλο ἐκεῖνο πού ἀγίασε, γιὰ τὴν παρηγοριὰ πού μοῦ ἔδωσε.

Αὐτό, ἦταν ἀγίου κέρασμα.

Καρυές, Σεπτέμβριος 2008

Πηγή: agiazoni.gr